

Şiirler

SORULARDIR

Uluorta işliyorken yanıtları her şeyin
Sorular ilişkiler bir adım daha ve
Kendini bana bırakıyor mevsim.
Çocuk sesleri, bir yürüyüş baharda
Duvardan indirilen bir gazete parçası
Kiş çekilmiş geride anılarla
Bir su gibi kıvrılıyorken hayat
—Karıştığım, varolduğum o ırmak—
Uyanışlar, bıçak gibi kaygılar alınlarda
Gir o yaşantılara nasil olursa olsun.

Biliyorsan bildiğin her şeyleri çünkü
Beynin ve ellerinle öğrendin bir bir
Seviyorsun onu beynin ve ellerinle
Sevlyorsun tanıyorsun bir dalı ellerinde
Bu seni biçimiyor.

Acılar özlemler sağlam anılar
Unutup onları yeniden adlandırıyorsun
Yüz değişik yer gerek sana şimdiki
Değişik gözlerin olduğu kadar
Tanı o yerleri, birleştir kendini hadi,
Ayrıdırna var bir yaz günü kendinin
Hem aydınlık hem yırtıcı hem solgun.

Yakınan birini, sürekli ve kesin inananı
Hem kahırla inananı, inancsız savunanı
Korku olan yıkıp kurma duygusunu da
Özlenen kardeşlikleri ama çürüyen bazen
İşte yeni omuzlar omuzbaşlarında senin
Yeşil bir su gibi kıvrılıyorken hayat
Uluorta işliyorken yaşaları her şeyin
Bırak gövdeni sulara ve suyu da—
—Değiştir artık.

Ağaçlar budanmadan sokağın farkına var
Kendinin ayırına var eğilerek dışına
—Sorgun bir yüz, meraklar, kanıksayılar—
Yüreğin mi bir dostluk inceliğinde olan
Ellerin tanımıyor mu her dalını hayatın
Yıllarca koştururken günlerin peşi sıra
Ağlar ki biçimlemiş seni usulca onlar.

Kanıtlar yüreği hangi meydana yener
Sevdanın sınır boyuları nerde?

Bunu araştırıyorum, sorduğum şey bu işte!
1978

KAV*

Yıllar süren o ölüm bağrında büyüyedursun
Yaşayıp duruyorum kafamda binlerle hayat
Bir yürüyüş imgesi açık kalmış bir kitap
Baygın ilhamurlar bir yaz sabahından
Nerde tanıyabilir kendini insan?
—Renk renk bir halıyla dokuyunca kendini
Manisa'da tütün dizilince
Pamuklar sulanınca şafakleyn tarlada
İşçiler işbirakımında daha çok ama
Ağlar kanatınca elleri bir sabah rüzgarında
Varır mı ellerinin farkına—
Şafakla kendisiyle cebelleşirken insan?

Tütünler, kırılarak sararmış parmaklarla
Halı ve dostluk imeklenerek yürür
Bir bağ olur o zaman—
Gözle görülmez ama olur
İnsan neşde bulabilir kendini?
—Yazgı olmaktan çıkınca ölüm
Nerde ayrışır hayatın mevzileri?
—Zorunluluk olunca ölüm.

Ölümü hor gör ellerim sen yaratansın
Ölümlerle varılan dersleri belle
Korkular sancılar anlaşmazlıklar bile
Birbirine ulanır sökün eder şafağı
Gün olur bir satır tartışılır
—Gereksiz değil
Kimi zaman konuşmalar ahıntılar ikna
—Çok şeyler yitirilir
Madem ölümdür o hayatı daha bir hatırlatan
Zaferin sırrı da yenilgilerde yatar.

Ölümü hor gör ellerim sensin yaratan
Toprağı her mevsim doğurtan eller gibi
Ölümü hor görür o eğilerek barana
Bir yanı yağmur ve kar dinginliği
Harlı mayısı bilir zorlansa da
Ayrılıklar haşaratlar taş parçaları
Bıçer ama bereketli ürünü hem kendisini.

İnsan ve kendisi insan ve dizginsiz sular
İnsan ve sınırlar dizginlenmiş beyinler
Kalksın diye sınırlar yorumlayarak ölümleri yeniden
Değiştir değişeni ve zafere güven.

*BİR MERHABAYLA BAŞLAR adlı kitaptan.

YAĞMURUN

Sağnak kendime itiyor beni
Bir ben bir de akşam şehrin ortasında
Kaldım. Yaslandım yürüme yine
Kaç yangın yeri, şafak delisi.
Yıllar var ki taşıdın ağırlarımı
Şimdi güze serinliğe bırakarak kendimi
Düşünüyorum bir bir yaşadıklarımı
Bir büyük coşku muydu patlamalar mı
Bir kımıftı mı damarlarımda yoksa?

İnsanlar şaşkıncı bir hızla boşalıyorlar
Sabah olunca duraklara akşam duraklara
Basmakalıp sevdalar sevinçler yürek pahası
Bürokratlar bankacılar binlerce göz
Beyinler eller bakışlar eskiten o—
Ve o durmadan kendini bıktırın şehir
Yatakta küfürde dostlukta benzediğimiz
Ona benzeriz kendine uydurur zorla
Bir daraltı düşer herkesin dudaklarından.

Memurlar kendini masalarda bırakıyor
Tornadan ayrılmaz oluyor işçinin biri
Bakışları ağırdan ve dalgın volanda
Önünde duran bant kalkın kol
Sonra yine sonra yine yinelemeler
Sonra çevir sonra çevir çevrilsin
Gün sölsün paydos olsun dağılsın duman
Vida değil ömrüdür sıkışan kendisidir
Sabahlar işbaşılar ve üst üste yığılan.

Bakışlar yığılıyor fersiz, kanatan sözler
İnsanlar kendi rağmına burda
Ve her bir tarafından şehrin adımlar yaklaşıyor
Görüüyor.. Kazınsın yaldızı yırtılsın kibri
Kendini tanısın diye şehir.
Yağmur çarpar ışıltar kirpiklerim, kara
Uçlarında ince fikrin ağrısı
Gördüğüm karartamıyor kalbimi ama
Ve sağnak tam üstünde kollarını yaymışken
Uğultular, ölgün ışıklar uzak sokaklardan
Kalem tutan bir eli, sıkılan bir eli ansızın
Kendi düşüncelerini getirip bırakıyor
Kararıyor şehrin alaca vakti.

Şuram harlanır yağmur duygularından şimdi
Sağnak ısrarla çarpar, ıştır uzak semtleri şehrin
Varınca bakışlarım orda kamaşan aydınlığa
Hiç bir bakış silemez gözlerimdeki rengi.

DİP DALGASI

Bir başına akar da onlara katılmaya
İnsan insana varınca güzellenir
Mutsuzluğu ortak, o kadar ayrı ki bazen
Bir deniz kıyısından hoşlanması bir yağmurdan
Yağmuru bazen de sevmiyen
Gün gelince ayrı, çok zaman onların arasında
—İnsanlar kayıyor avuçlarımdan.

Gün vurur doldurur mevsim damarları
İnsandan ayrı hem onunla içiçe
Gün vurur doldurur mevsim saçlarını
Kışsa eğer puslu ve ıslak, yazları güneşle
Birinin bir vakit bir yerde soruları
—Ben bu muydum, bu muydum, nereden nereye
Ölü doğmuş hayaller, birikmiş tasarılar
İnsanlar kesin, insanlar kendine karşı
Eski günlerin önünde şaşkıncı kalınabilir.

Yanyana yemek yiyenler, çalışanlar yanyana
Severken, denize bakarken günsonu morluğunda
Seviyorken, mutsuzken ağlıyorken yalnızdır
—İnsanlar, bir sürü budala.. Anlayışsızlık.
Kapatın türkülerini, bastırın coşkuyu şimdi
Ve nerededir umut, canı cehenneme
Boğun gülüşleri, acılar duyulsun şimdi.

Yaşama direnciyle umut ortadadır
Hergün oturlan masalarda, sokakta
Bir gün ansızın, yağmur başlayınca
Bir okul dağılırken kurdele sevincinde
Yaz ve kış, ilik ve sonuncu bahar
Puslu da olsa gün, eller avuçlanınca
Artık bir yürüyüşte mi olur, parklara
Alanlara, kıyı semtlere bir yürüyüştemi olur
Yaşamaya koyulunca insan sonuna kadar
Dallar gülümser, çiçek açar gözleri.

İnsanlık, o gizemli, kavranabilir gene de
Farkında olmadan saf tutarsın bilmediğin biriyle
Bildiğin babacan biri karşıda kalır
Duygular kavruk kalır hayatın kurallarında
Ve onlarla çarpışırken yeni kurallar için
İnsanlar...

İnsanlar kayıyor omuzlarımdan
Hepimiz öldürülürken paramparça
—Ağrısı derinlerde sürüyor bunun—
Çocuklar kararıyor ekran başlarında, sırada
Her akşam ve bunu bilmeden, yazık
Alkışlar, kıyısız kahkahalar, el çırpılmaları
Bir oyun biliyor bunu çocuklar
Her şey, yanılsın diye o masmavi gülüş
Sonu sevinç olmasın diye yorgunlukların
Bir el farkında bile değilken golanın gücün
Çocuklarımız ölüyor ve yaşlılar da
Hepimiz öldürülürken ve paramparça.

—Çocuklar karacak ekran başlarında, sırada
İnsanlar ve iş saati parçalanacak
Tanımının keskin buğusu doldurunca elleri
Anlayanlar güçsüz olmanın acısını
O dehşetli burguyu kanında duymayınca...
—Zorsa eğer, karşı-zor bu, bilinsin!
Geleceğiz ve siz de kurtulacaksınız bizle
Çocuklar kurtarılacak önce ve yaşlılar da.

Birikim 52-53/70

9

Cürüyor önümüzde olan —aynı dâvursa da
Yine gün ortası karanlık— ama ağlıyor
Biri saate bakıyor akşama doğru
Bir kız ağlıyor: Kıyısız gözyaşları
Kendince ressamın bir yaşıyor orda
Renklerinde insanlar, insanların yanında
—Onlardan biri mi yanbaşında mı ama?

Maviyse aradığı insanı göznavisi
Konuşkan ve dalgacı, kesin bakışları
Kan değil mayıdır uzandığı kırmızı

Ölümler için hem mavi, kara
Ve pembeysse eğer gecenin seyreltiği vakitte
Ve pembeysse eğer bir kızın doğumu o
Ey orada çarşafı terleten umut
Ey umudu umut kılan sevdalar kardeşlikleri

Nedir o insanı insana bağlayan duygu
Coşku mu korku mu yoksa bilinenden?
Neresi o insanın insana bağlandığı yer?
Ben mi ayrı düşmüşüm bir süre ırmaklara
İrmaklar mı kuruyor hâlâ avuçlarımdan?

Yağmur solgunu duvarlarda aşktan kelimeler.
1978

Birikim 52-53/71

IV. Enternasyonal'den bir belge:

**SOSYALİST
DEMOKRASİ
ve
PROLETARYA
DİKTATÖRLÜĞÜ**

**elestiri.
yujinevi**

devrimci sosyalizm dizisi-1

Adres: Babıali Cad. PAK Han,
No:16/206 Cağaloğlu